

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 357

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 iulie 1999

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 84 din 25 mai 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995.....	1-3	Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995.....	10-12
Decizia nr. 91 din 8 iunie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic, punctul 1 din Legea nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A.....	3-5	Decizia nr. 103 din 1 iulie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea concurenței nr. 21/1996	12-14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
Decizia nr. 95 din 17 iunie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3, art. 86 ¹ alin. 3 și art. 86 ⁷ alin. 3 din Codul penal.....	6-7	593. — Hotărâre privind abilitarea Ministerului Educației Naționale de a negocia modificarea contractelor încheiate cu editurile câștigătoare ale licitației 007	14-15
Decizia nr. 100 din 29 iunie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 lit. d) și ale art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi.....	8-9	595. — Hotărâre privind transmiterea unor cantități de țiței de la Societatea Națională a Petrolului „Petrom” — S.A. Societății Comerciale „Petrotel Lukoil” — S.A. și Societății Comerciale „Petromidia” — S.A.	15-16
Decizia nr. 101 din 29 iunie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 7 din		596. — Hotărâre privind aprobarea nivelului dobânzilor aferente împrumuturilor de stat interne contractate de Ministerul Finanțelor în perioada 1 ianuarie — 30 iunie 1999	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 84 din 25 mai 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de

Maria Teletin în Dosarul nr. 4.537/1998 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Maria Teletin, prin avocat Lucian Bolcaș, și Carmen Toader, personal și asistată de avocații Virgil Chinde și Mihaela Negru.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autoarei excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece consideră că aplicarea textului de lege criticat creează, în cazurile egale de punere în executare a unor titluri executorii, o categorie privilegiată, diferită numai după criteriul autorității emitente a titlului, fără nici o altă motivare obiectivă și rezonabilă. Se apreciază că prin aceasta se conferă actelor autentice notariale calitatea de

a deveni de plin drept titluri executorii, sustrăgându-le de la procedura de investire cu titlu executoriu. Se încalcă astfel principiul unicității titlului, întrucât prin lege se conferă calitatea de titluri executorii și copiilor, ceea ce este interzis în materia hotărârilor judecătorești, precum și principiul nediscriminării, deoarece se aplică tratamente diferențiate unor categorii egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă. Chiar dacă prin dispozițiile legale criticate s-a urmărit stingerea litigiilor cu caracter patrimonial și degrevarea instanțelor judecătorești de litigiile în care creanțele sunt certe și lichide, celeritatea nu poate justifica tratamentul diferențiat, discriminatoriu.

Avocatul Virgil Chinde solicită respingerea excepției, apreciind că nu există neconcordanță între textul de lege criticat și normele și principiile Constituției. Consideră că autoarea excepției confundă noțiunile „titlu executoriu” și „formulă executorie” cu care trebuie investite anumite acte pentru a căpăta puterea unor titluri executorii.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ridicate, considerând că art. 66 din Legea nr. 36/1995 este constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 4.537/1998, Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995. Excepția a fost ridicată de Maria Teletin cu ocazia judecării recursului la ordonanța de adjudecare, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București la 11 noiembrie 1998.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1), deoarece conferă „situații juridice privilegiate unor categorii de cetățeni care urmăresc realizarea unor drepturi numai în funcție de autoritatea publică la care s-au adresat”. De asemenea, în susținerea excepției se invocă considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 70/1993, nr. 47/1994 și nr. 135/1996.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază excepția ca nefondată, întrucât prin dispozițiile art. 66 din Legea nr. 36/1995 „nu s-a creat o situație juridică privilegiată pentru o anumită categorie de cetățeni”, astfel că „nu s-au încălcat prevederile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că „art. 66 din Legea nr. 36/1995 este constituțional, neafectând dispozițiile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție”, fiind „firească opțiunea legiuitorului pentru un regim formal simplificat și avantajos, destinat actelor autentificate de notarul public, întrucât el nu se întemeiază, ca în cazul procedurii contencioase, pe principiile adevărului obiectiv, oralității dezbaterilor, contradictorialității și continuității”.

În punctul de vedere comunicat de președintele Senatului se arată că „reglementarea dată prin art. 66 din Legea nr. 36/1995 a urmărit, pe de o parte, celeritatea

stingerii litigiilor cu caracter patrimonial, iar pe de altă parte, degrevarea rolului instanțelor judecătorești de litigii în care creanțele sunt certe și lichide”, astfel că „nu sunt încălcate prevederile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, excepția fiind nefondată”.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază excepția ca neîntemeiată, deoarece „hotărârile judecătorești devin titluri executorii prin investirea cu formulă executorie, în timp ce actele autentice notariale sunt declarate titluri executorii de plin drept, ceea ce nu constituie o diferență discriminatorie care ar privilegia anumite categorii de cetățeni în realizarea unor drepturi”, ci, dimpotrivă, este „o garanție împotriva punerii în executare a unor hotărâri judecătorești care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege”.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere comunicate de președintele Camerei Deputaților, de președintele Senatului și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește art. 66 din Legea nr. 36/1995, care are următoarea redactare: *„Actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă și lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia. În lipsa actului original, titlu executoriu îl poate constitui duplicatul sau copia legalizată de pe exemplarul din arhiva notarului public.”*

Autoarea excepției consideră, în esență, că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 4 alin. (2) care consfințește unitatea poporului român și egalitatea între cetățeni, și ale art. 16 alin. (1), care consacra principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că dispozițiile art. 66 din Legea nr. 36/1995 constituie o derogare de la principiul general prevăzut la art. 376 din Codul de procedură civilă, în sensul că actele autentice care constată creanțe certe și lichide și care, potrivit art. 1.171 din Codul civil, sunt întocmite de notarul public în baza voinței exprimate de părți, constituie titluri executorii, astfel că pot fi puse în executare fără să fie investite cu formulă executorie. Aceasta nu reprezintă însă o violare a principiului egalității și nediscriminării, deoarece textul de lege criticat nu vizează crearea unor situații juridice privilegiate pentru o anumită categorie de cetățeni, ci urmărește, pe de o parte, celeritatea stingerii litigiilor cu caracter patrimonial, iar pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de litigiile în care creanțele sunt certe și lichide.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a decis, în mod constant, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude,

ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite, iar legea poate să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații sau în condiții diferite. În acest sens este, spre exemplu, Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Maria Teletin în Dosarul nr. 4.537/1998 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 1999.

p. PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 91

din 8 iunie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic, punctul 1 din Legea nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A.

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A., excepție ridicată de intervenientul Romeo Iordănescu, în nume propriu și în numele Asociației Aerotehnonav — TAROM, în Dosarul nr. 7.366/1996 al Tribunalului București — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 mai 1999, în prezența reprezentanților părților și a Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 1 iunie 1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 1998, pronunțată în Dosarul nr. 7.366/1996, Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A.

Excepția a fost ridicată de intervenientul Romeo Iordănescu, în nume propriu și în numele Asociației Aerotehnonav — TAROM.

Obiectul cauzei îl constituie acțiunea introdusă de Fondul Proprietății Private IV „Muntenia”, prin care s-a cerut să se constate nulitatea absolută a hotărârii Consiliului împuterniciților mandatați ai statului din 10 februarie 1993, din cadrul Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A., în baza căreia aceasta s-a privatizat, prin majorarea capitalului social, pe calea emisiunii de acțiuni, cu nerespectarea legislației în vigoare. În esență, prin acțiune se susține că hotărârea menționată a determinat schimbarea naturii juridice a capitalului social al Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A., în temeiul căreia s-a încheiat contractul de societate și, în

consecință, au survenit modificări și în statutul inițial al societății.

În motivarea excepției se susține că prin dispozițiile art. 1 din Legea nr. 136/1998, care aprobă și modifică art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 45/1997, se prevede că întregul capital social al Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A. este deținut numai de către statul român, reprezentat prin Ministerul Transporturilor și de Societatea de Investiții Financiare Muntenia. Se arată în continuare că, „potrivit evidențelor existente la Oficiul registrului comerțului București, capitalul social, la data promulgării acestei legi, era deținut de către statul român, reprezentat prin Fondul Proprietății de Stat, Societatea de Investiții Financiare Muntenia în calitate de continuatoare a fostului Fond al Proprietății Private și un număr de 2.500 de acționari, persoane fizice”. În temeiul dispoziției legale atacate prin excepția de neconstituționalitate „s-a procedat indirect la desființarea calității de acționar a tuturor persoanelor fizice ce dețin acțiuni în cadrul menționatei companii, ceea ce contravine Constituției” pentru că această lege nu are caracterul unei legi de expropriere, iar această operațiune nu s-a făcut cu o justă și prealabilă despăgubire. Autorii excepției nu au invocat nici în scris, așa cum rezultă din citativul încheierii de sesizare, vreo dispoziție constituțională care ar fi încălcată de textul legal criticat.

Tribunalul București — Secția comercială, sesizând Curtea Constituțională, nu și-a exprimat opinia în legătură cu excepția ridicată, astfel cum prevăd dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În scopul satisfacerii acestor cerințe legale Curtea Constituțională a solicitat instanței de judecată menționate, în mod expres, să completeze actul de sesizare cu opinia sa asupra execuției, însă aceasta a refuzat să își exprime opinia, cu următoarea motivare: „s-a apreciat de către completul de judecată că se impune suspendarea judecării și trimiterea dosarului la Curtea Constituțională pentru a se pronunța pe această excepție; orice altă motivare a încheierii de sesizare poate fi interpretată de părți ca o antepunțare, textele de lege urmând a fi avute în vedere la pronunțarea soluției”.

În temeiul prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere președintele Camerei Deputaților arată că „excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece la modificarea textului ordonanței legiuitorul a avut în vedere capitalul social inițial al «Companiei naționale de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. și nu acțiunile care au revenit cumpărătorilor”. Se susține în continuare că este de relevat faptul că, „potrivit legislației comerciale, capitalul social al unei societăți nu se confundă cu acțiunile care sunt drepturi de creanță”. În concluzie, se consideră că „dreptul acționarilor nu este afectat cu nimic prin modificarea art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 45/1997, cu atât mai mult cu cât aceștia, potrivit susținerii lor în motivarea excepției, sunt înregistrați la Oficiul registrului comerțului București cu acțiunile pe care le dețin și care nu le-au fost expropriate.

Potrivit punctului de vedere al Guvernului, excepția de neconstituționalitate „ar putea fi considerată întemeiată numai dacă intervenienta probează că salariații Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române TAROM» — S.A. au dobândit calitatea de acționar în condițiile legii”.

Această susținere are în vedere faptul că dispoziția legală atacată, prin care s-a modificat art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 45/1997, exclude dintre acționari persoanele fizice, menționând numai statul român, reprezentat prin Ministerul Transporturilor și Societatea de Investiții Financiare Muntenia.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere comunicate, susținerile părților și ale procurorului, raportul judecătorului-raportor și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția ridicată.

I.1. Curtea, observând că dispozițiile Legii nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A. sunt sistematizate într-un articol unic, constată că din eroare atât autorii excepției, cât și instanța de judecată au sesizat instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din lege. Cu ocazia dezbaterilor s-a luat act de precizările autorilor excepției că au atacat dispozițiile articolului unic, pct. 1 din Legea nr. 136/1998.

2. Așa cum s-a arătat deja, în motivarea excepției nu s-a indicat, nici în scris și nici verbal, vreo dispoziție constituțională care ar fi încălcată de textul legal criticat. Nu se poate însă reține că cererea nu este motivată, fiindcă argumentele invocate se circumscriu în dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”.

II. Obiectul excepției îl constituie articolul unic pct. 1 din Legea nr. 136/1998, având următorul cuprins: „*Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 45 din 28 august 1997 privind înființarea Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A., emisă în temeiul art. 1 lit. h) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 29 august 1997, cu următoarele modificări și completări:*

1. *Articolul 2 va avea următorul cuprins:*

Art. 2. — (1) Capitalul social inițial al Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. este în valoare de 62.819.825.000 lei, împărțit în 2.512.793 acțiuni nominative în valoare nominală de 25.000 lei, și se constituie prin preluarea capitalului Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. pe baza bilanțului contabil întocmit la data de 30 septembrie 1997.

(2) Capitalul social inițial este deținut de:

— statul român, reprezentat de Ministerul Transporturilor, prin preluarea cotei de 70%, deținută de Fondul Proprietății de Stat, în sumă de 43.973.878.000 lei, reprezentând 1.758.955 acțiuni nominative în valoare nominală de 25.000 lei;

— Societatea de Investiții Financiare Muntenia, pentru cota de 30% în sumă de 18.845.947.000 lei, reprezentând 753.838 acțiuni nominative în valoare de 25.000 lei.

(3) Capitalul social inițial este subscris și vărsat integral în cotele prevăzute la alin. (2) de către statul român și de Societatea de Investiții Financiare Muntenia.

(4) Capitalul social inițial al Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. se majorează, în baza prevederilor art. 19 din prezenta ordonanță, cu suma de 682.880.675.000 lei, transformată în capital subscris și vărsat în întregime de statul român, împărțit în 27.315.227 acțiuni nominative în valoare nominală de 25.000 lei.

(5) Capitalul social majorat conform alin. (4) se compune din:

— 422.060.808.000 lei, reprezentând echivalentul a 102.388.373 dolari S.U.A., plățiți până la data de 27 septembrie 1997 de către Ministerul Finanțelor pentru rate, dobânzi și comisioane, aferente creditelor contractate de Societatea Comercială «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. pentru achiziționarea de aeronave;

— 260.819.867.000 lei, reprezentând majorări datorate Ministerului Finanțelor până la data de 27 septembrie 1997 de către Societatea Comercială «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. pentru întârzieri la plata ratelor, dobânzilor și a comisioanelor, aferente creditelor pentru achiziționarea de aeronave.

Majorarea capitalului social este subscrisă exclusiv de către statul român, reprezentat de Ministerul Transporturilor, acesta fiind vărsat în întregime.

Pentru considerentele expuse urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă ca inadmisibilă.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 1 din Legea nr. 136/1998 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 45/1997 privind înființarea Societății Comerciale „Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM” — S.A., excepție ridicată de Romeo Iordănescu și Asociația Aerotehnonav — TAROM.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iunie 1999.

p. PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

(6) După majorare, capitalul social al Societății Comerciale «Compania națională de transporturi aeriene române — TAROM» — S.A. este de 745.700.500.000 lei, împărțit în 29.828.020 acțiuni în valoare nominală de 25.000 lei, fiind deținut după cum urmează:

— 726.854.553.000 lei de către statul român, reprezentat prin Ministerul Transporturilor, împărțit în 29.074.182 acțiuni în valoare nominală de 25.000 lei;

— 18.845.947.000 lei de către Societatea de Investiții Financiare Muntenia, împărțit în 753.838 acțiuni în valoare nominală de 25.000 lei.“

Înainte de a examina constituționalitatea acestor prevederi legale Curtea urmează să analizeze legalitatea actului de sesizare.

Se reține că textul legal anterior citat este criticat de autorii excepției pentru că în urma majorării capitalului social inițial deținut de Societatea Comercială „Compania națională de transporturi aeriene române TAROM” — S.A. s-a desființat titlul de acționar al salariaților care au dobândit această calitate prin hotărârea din 10 februarie 1993 a Consiliului Împuterniciților mandatați ai statului. Aceste dispoziții legale nu au însă nici o legătură cu fondul cauzei, care are ca obiect constatarea nulității absolute a hotărârii din 2 februarie 1993 a Consiliului Împuterniciților mandatați ai statului, despre care se afirmă că a fost emisă cu încălcarea unor dispoziții legale imperative. Soluționarea acțiunii depinde, așadar, de dispozițiile legale aplicabile la data emiterii hotărârii, iar nu de o lege ulterioară și care, prin obiectul său de reglementare, nu poate fi incidentă în cauză. Raportând această situație la dispozițiile alin. (1) al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor de judecată privind neconstituționalitatea unor dispoziții legale în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei, se constată că sesizarea nu este legală. Dispozițiile alin. (6) ale art. 23 din Legea nr. 47/1992 stabilesc că excepțiile contrare prevederilor alin. (1) al aceluiași articol sunt inadmisibile.

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 95

din 17 iunie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3, art. 86¹ alin. 3 și art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Ion Bonini	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3, art. 86¹ alin. 3 și art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal, ridicată de Rădunel Daniel Cristea în Dosarul nr. 8.733/1998 al Judecătoriei Brăila.

La apelul nominal răspunde avocatul Emil Teodor Milea pentru autorul excepției, lipsind Direcția administrației piețelor și târgurilor Brăila, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autorului excepției susține excepția de neconstituționalitate, arătând că prevederile art. 81 alin. 3, art. 86¹ alin. 3 și art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul independenței judecătorilor; dispun în mod arbitrar, contrar tratatelor internaționale, privarea de libertate a unei persoane; dispun aplicarea pedepsei cu închisoarea ca o sancțiune generală, deși chiar în Codul penal este reglementată ca o sancțiune extraordinară. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 8.733/1998, Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. 3, art. 86¹ alin. 3 și art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Rădunel Daniel Cristea.

În susținerea excepției autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate, care interzic luarea unor măsuri de individualizare a executării pedepsei, cum sunt suspendarea condiționată a executării pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau executarea pedepsei la locul de muncă, în cazul unor infracțiuni grave, sunt neconstituționale, deoarece contravin principiului independenței judecătorilor, înscris în art. 123 alin. (2) din Constituție, precum și art. 20 din Constituție, cu referire la unele dispoziții din convențiile internaționale privitoare la drepturile omului, la care România este parte.

În fapt, autorul excepției a fost trimis în judecată, între altele, și pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare

(art. 215¹ din Codul penal), pentru care se prevede închisoarea de la 1 la 15 ani, deci cu maximul special al pedepsei mai mare de 12 ani, ceea ce exclude luarea față de inculpat a vreunei dintre măsurile de individualizare a executării pedepsei, interzise de dispozițiile criticate ca neconstituționale.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, instanța arată că aceasta nu este întemeiată, deoarece introducerea în Codul penal, prin Legea nr. 140/1996, a unor restricții în luarea măsurilor de suspendare a executării pedepsei și de executare a pedepsei la locul de muncă nu îngreșează independența judecătorului, care, „în opera de individualizare a pedepsei“, se supune legii, criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 72 din Codul penal. Faptul că legea interzice suspendarea executării pedepsei închisorii sau executarea acesteia la locul de muncă, pentru infracțiunile intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, nu schimbă scopul pedepsei, acela de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, și nici funcțiile pedepsei de constrângere și reeducare.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția este neîntemeiată. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 25 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții, cu motivarea că restrângerea de către legiuitor a sferei de incidență a suspendării executării pedepsei reprezintă o măsură luată de legiuitor, în limitele prevăzute de Constituție, pentru apărarea valorilor sociale împotriva criminalității. În ceea ce privește afirmația autorului excepției, în sensul că dispozițiile art. 81 alin. 3, ale art. 86¹ alin. 3 și ale art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal ar contraveni prevederilor art. 123 alin. (2) din Constituție, Guvernul arată că aceasta este neîntemeiată, deoarece independența judecătorilor nu se poate realiza nesocotind legea, ci numai în cadrul și în limitele acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, concluziile apărătorului autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Textele legale criticate ca neconstituționale sunt următoarele:

Art. 81 alin. 3 din Codul penal: „*Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.*”

Art. 86¹ alin. 3 din Codul penal: „*Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.*”

Art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal: „*Executarea pedepsei la locul de muncă nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 12 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.*”

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că modificările aduse Codului penal prin Legea nr. 140/1996, în sensul agravării pedepselor, pe de o parte prin sporirea maximului general al pedepselor principale și a maximului special al pedepselor pentru unele infracțiuni, între care și infracțiunea de delapidare la care se referă autorul excepției, iar pe de altă parte, prin restrângerea câmpului de incidență a suspendării condiționate a executării, suspendării executării pedepsei sub supraveghere și executării pedepsei la locul de muncă, reprezintă opțiuni de politică legislativă ce nu pot fi considerate ca neconstituționale, neaducând atingere vreunui principiu sau vreunei prevederi din Constituție. Este de competența exclusivă a legiuitorului să aleagă soluția pe care o consideră corespunzătoare pentru combaterea criminalității la un moment dat. De aceea critica autorului excepției, în sensul că legiuitorul ar fi stabilit în mod arbitrar limitele pedepselor privative de libertate și infracțiunile pentru care se interzice aplicarea măsurilor de individualizare menționate, este neîntemeiată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. 3, art. 86¹ alin. 3 și art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal, ridicată de Rădunel Daniel Cristea în Dosarul nr. 8.733/1998 al Judecătoriei Brăila.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 1999.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Susținerea autorului excepției, în sensul că dispozițiile art. 81 alin. 3, ale art. 86¹ alin. 3 și ale art. 86⁷ alin. 3 din Codul penal încalcă prevederile art. 123 alin. (2) din Constituție, privitoare la independența judecătorilor, este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece judecătorii nu pot fi independenți față de lege. Individualizarea judiciară a pedepsei, pe care ei sunt chemați să o înfăptuiască, poate avea loc numai în cadrul individualizării legale, care este opera legiuitorului. Or, tocmai în cadrul individualizării legale au fost instituite mijloacele de individualizare, care sunt suspendarea executării pedepsei, în cele două forme ale acesteia, și executarea pedepsei la locul de muncă, și pe care judecătorii sunt obligați să le aplice în strictă conformitate cu legea.

Referirea autorului excepției la prevederile art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la dispozițiile corespunzătoare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd că nimeni nu poate fi privat în mod arbitrar de libertate, este irelevantă. Așa cum s-a subliniat mai sus, atât limitele speciale ale pedepselor, cât și condițiile de aplicare a mijloacelor de individualizare în discuție sunt stabilite de lege și nu pot fi aplicate decât în limitele legii.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999. Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal, considerate contrare art. 4 și 16 din Constituție, apreciind că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Tot prin această decizie Curtea Constituțională a respins și critica potrivit căreia exceptarea unor infracțiuni de la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei ar constitui o restrângere a drepturilor și ar nesocoti astfel prevederile art. 49 din Constituție. Soluția adoptată de Curtea Constituțională în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 100

din 29 iunie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 lit. d) și ale art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 lit. d) și ale art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Societatea Comercială „TVS” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 414/CA/1999 al Curții de Apel Oradea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, pentru care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în privința dispozițiilor art. 19 lit. d) din Legea nr. 94/1992, și ca nefondată, în privința dispozițiilor art. 77 alin. (3) din aceeași lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 414/CA/1999, Curtea de Apel Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 lit. d) și ale art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „TVS” — S.R.L. din Oradea într-o cauză având ca obiect acțiunea în contencios administrativ, introdusă de autoarea excepției, prin care s-a solicitat anularea actelor administrative jurisdicționale pronunțate de Colegiul jurisdicțional al Camerei de Conturi a județului Bihor și de Secția jurisdicțională a Curții de Conturi a României.

În motivarea excepției se arată că, potrivit prevederilor art. 139 alin. (1) din Constituție, Curtea de Conturi exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public și nu asupra societăților comerciale cu capital privat. Pentru acest motiv prevederile art. 19 lit. d) sunt neconstituționale.

Exprimându-și opinia, Curtea de Apel Oradea consideră, la rândul său, că prevederile art. 19 lit. d) din Legea nr. 94/1992 sunt neconstituționale, întrucât vin în contradicție cu dispozițiile art. 139 alin. (1) din Constituție. Instanța conchide că: „Prin extinderea competenței Curții de Conturi de a verifica și stabili obligații fiscale neachitate în sarcina contribuabililor, peste competența prevăzută în Constituție, s-a ajuns ca în aceeași materie, și anume în modul de executare a creanțelor bugetare, să existe două organe distincte: Curtea de Conturi și organele fiscale ale Ministerului Finanțelor, cu proceduri diferite în aceeași materie, iar Curtea de Conturi să se transforme în organ fiscal privind executarea creanțelor bugetare, cu încălcarea art. 139 din Constituție.”

Totodată Curtea de Apel Oradea, pentru aceleași rațiuni, extinde excepția de neconstituționalitate și asupra prevederilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992, ridicând deci, din oficiu, excepția privitoare la acest text legal.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată cu privire la dispozițiile art. 19 lit. d) și neîntemeiată cu privire la dispozițiile art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992. „În nici un caz — se arată în punctul de vedere al Guvernului —, asupra persoanelor juridice de drept privat, prevăzute la art. 19 lit. d) din legea menționată, nu se pot îndeplini obiectivele controlului Curții de Conturi de a urmări aplicarea principiilor de economicitate, eficacitate și eficiență în gestionarea mijloacelor materiale și bănești, obiective stabilite prin art. 16 alin. (2) din aceeași lege, fără a se încălca prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție.”

Președinții Camerei Deputaților și Senatului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat, susținerile procurorului, raportul judecătorului-raportor și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 19 lit. d) și ale art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992, care au următorul cuprins:

— Art. 19: „Curtea de Conturi poate hotărî efectuarea de controale și la alte persoane juridice decât cele menționate la art. 18, care: [...]

d) nu își îndeplinesc obligațiile financiare către stat, unitățile administrativ-teritoriale și instituțiile publice;“

— Art. 77 alin. (3): „În cazul în care abaterea cu caracter financiar constă în neîndeplinirea de către o persoană juridică din cele prevăzute de art. 18 și art. 19 a obligațiilor financiare către stat, unitățile administrativ-teritoriale sau instituțiile publice, colegiul jurisdicțional dispune și virarea sumelor datorate de aceasta, inclusiv a dobânzilor și majorărilor de întârziere datorate.“

1. Excepția, astfel cum a fost ridicată, este lovită de o cauză de inadmisibilitate, conținută în dispozițiile alin. (3) ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată. Aceste dispoziții prevăd că nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror neconstituționalitate a fost stabilită printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. În activitatea sa jurisdicțională Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 lit. d) din Legea nr. 94/1992, constatând că sunt neconstituționale (Decizia nr. 28 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999).

Curtea urmează să respingă, pe acest temei, excepția ridicată. Este de remarcat însă că excepția a devenit inadmisibilă, aflându-se pe rolul Curții Constituționale, întrucât decizia menționată anterior nu era publicată la 15 martie 1999, data pronunțării încheierii de sesizare de către instanța de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 lit. d) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Societatea Comercială „TVS“ — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 414/CA/1999 al Curții de Apel Oradea.

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992, ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea, în același dosar.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 iunie 1999.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

2. În ceea ce privește constituționalitatea prevederilor art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 185 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 5 februarie 1999. Prin această decizie, respingându-se excepția de neconstituționalitate, s-au reținut, în esență, următoarele: art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 cuprinde norme de procedură jurisdicțională referitoare la încălcarea legii fiscale și de executare a titlului de creanță al statului întocmit de organul de specialitate sau de persoanele împuternicite potrivit legii, norme ce au la bază prevederile constituționale ale art. 139 alin. (2), ale art. 45 din Legea nr. 94/1992, precum și normele de drept material cuprinse în Legea nr. 69/1993 și în Legea nr. 27/1994. Dispozițiile art. 77 alin. (3) din Legea nr. 94/1992 nu înfrâng prevederile art. 138 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege“.

Cele statuate prin decizia menționată subzistă și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 29 iunie 1999

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 7
din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare
a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995.

La apelul nominal se constată lipsa părților Societatea Comercială „Decoratex” — S.A. din Gheorgheni și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Harghita, pentru care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, deoarece textul de lege criticat a mai fost examinat de Curtea Constituțională și s-a statuat, prin deciziile pronunțate, că prevederile art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 1999 Judecătoria Gheorgheni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „Decoratex” — S.A. din Gheorgheni într-o cauză civilă, având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autoarea excepției împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, întocmit de Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Harghita.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale pentru următoarele motive:

1. Stabilirea unor termene exprese pentru repatrierea valutei, fără nici o detaliere a procedurilor în situații speciale, constituie o ingerință a statului care, prin organele sale, încalcă prevederile art. 41, 134 și 135 din Constituție.

2. Amenziile contravenționale ce urmează a fi aplicate la situații de nerepatriere a valutei, stabilite la art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, sunt excesive și chiar abuzive, încălcând principiul constituțional al proporționalității, enunțat la art. 49 alin. (2) din Constituție, și al obligației statului de a asigura libertatea comerțului, regăsit în titlul IV „Economia și finanțele publice”.

3. Organul de control financiar a aplicat sancțiunea contravențională în baza art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, coroborat cu pct. 3 alin. 3 din același act normativ, cu pct. 1 și pct. 2 alin. 3 ale Normelor N.R.V.—4 din Regulamentul nr. 3/1997 al Băncii Naționale a României, cu încălcarea vădită a prevederilor acestei legi, a art. 53 pct. 1 lit. c) din Codul penal și a prevederilor art. 3 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 41, 134 și 135 din Constituție, iar în legătură cu art. 49 alin. (2) din legea fundamentală, acesta nu este aplicabil în cauză, astfel încât excepția ridicată este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Din examinarea încheierii de sesizare, precum și a susținerilor formulate de autoarea excepției rezultă că excepția de neconstituționalitate ridicată are ca obiect art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 referitoare la măsuri

pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, cu următorul cuprins:

Art. IV. — 7. „În cazul constatării nerespectării termenelor menționate la pct. 3, 5 și 6, precum și a celor menționate în autorizația Băncii Naționale a României eliberată conform pct. 4, privind repatrierea încasărilor în valută, se vor aplica următoarele amenzi contravenționale reprezentând:

— 10%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri de până la 30 de zile calendaristice;

— 15%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri între 30 și 60 de zile calendaristice;

— 20%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru fiecare lună calendaristică care depășește primele 60 de zile de întârziere.

În toate situațiile se menține obligația repatrierii sumelor în valută în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării contravenției.

În cazul depășirii termenului de la alineatul precedent, penalitățile stabilite la art. 7 din Legea nr. 76/1992, astfel cum a fost modificată prin prezenta ordonanță, se majorează cu 50%.”

Acest text a mai fost supus controlului de constituționalitate și în cauzele soluționate prin deciziile nr. 157 și nr. 161 din 10 noiembrie 1998, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 11 ianuarie 1999, și prin Decizia nr. 186 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 5 februarie 1999, decizii prin care Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a statuat că prevederile art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, sunt constituționale.

Astfel, în legătură cu susținerile potrivit cărora textul criticat contravine dispozițiilor de principiu ale art. 41 și 135 din Constituție, Curtea Constituțională a statuat că obligația de repatriere a valutei nu este contrară prevederilor constituționale menționate, întrucât garantarea prin Constituție a proprietății nu justifică, într-o interpretare sistematică a normelor acesteia, utilizarea bunurilor proprietate privată, indiferent de natura lor, cu încălcarea prevederilor legale privind protecția unui interes național, astfel cum este cel al asigurării disponibilităților valutare necesare achitării obligațiilor externe de plată ale economiei. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 64 din 14 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 16 iunie 1998.

Susținerea potrivit căreia textul criticat contravine principiului libertății comerțului, consacrat în art. 134 din Constituție, a mai fost analizată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 15 din 28 ianuarie 1997 și prin Decizia nr. 149 din 3 iunie 1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 24 septembrie 1997, reținându-se că, în contextul art. 134 din Constituție, obligația de repatriere a valutei nu este contrară economiei de piață

și libertății comerțului, ci corespunde îndatoririi stabilite de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică și financiară.

Autoarea excepției critică totodată textul art. IV, deoarece contravine principiului proporționalității enunțat la art. 49 alin. (2) din Constituție. Curtea Constituțională a reținut însă prin Decizia nr. 186 din 17 decembrie 1998 că acest principiu nu este aplicabil în cauză, întrucât prevederile constituționale menționate se referă la exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale, care pot fi restrânse numai în condițiile legii. Or, nici unul din aceste drepturi și libertăți fundamentale cuprinse în titlul II, cap. 2 din Constituție nu a fost invocat în susținerea excepției.

Nici critica, potrivit căreia sancțiunea contravențională reglementată în art. IV pct. 7 depășește maximumul amenzii penale prevăzute la art. 53 pct. 1 lit. c) din Codul penal pentru infracțiuni, precum și maximumul amenzii contravenționale prevăzute la art. 3 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, nu este întemeiată. Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 9 din 24 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 7 februarie 1995, s-a stabilit că, în ceea ce privește modificarea, prin art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, a sistemului de amenzi din sume fixe în cote procentuale, nu există nici o interdicție constituțională care să limiteze libertatea de opțiune a legiuitorului. Art. 53 pct. 1 lit. c) din Codul penal se aplică exclusiv pentru infracțiuni, iar art. 3 din Legea nr. 32/1968, invocat în susținerea neconstituționalității textului criticat, care prevede obligativitatea stabilirii unor sume maxime ale amenzii, se referă numai la contravențiile reglementate prin hotărârile ale Guvernului sau prin acte normative ale autorităților publice locale. Contravențiile prevăzute la art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu intră în aceste categorii, ci fac parte din sfera contravențiilor reglementate prin lege, ele având deci un temei legal diferit de cel al contravențiilor din prima categorie.

Deciziile menționate, prin care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței Curții.

Este însă de observat că Legea nr. 76 din 17 iulie 1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 28 iulie 1992, la care face referire alineatul ultim din pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, a fost abrogată în întregime prin art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10 din 13 aprilie 1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a

pierderilor din economie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 aprilie 1997, aprobată cu modificări prin Legea nr. 151/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 iulie 1997. Dispozițiile din acest act normativ, referitoare la sancțiuni nu au mai fost preluate în noul act normativ. Drept urmare, în cazul depășirii termenului prevăzut la alin. 3 al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu se vor mai putea aplica sancțiunile reglementate de Legea nr. 76/1992 cu o majorare de 50%, aceasta fiind abrogată.

Autoarea excepției de neconstituționalitate nu se referă expres la acest aspect, ci la întregul punct 7, inclusiv la ultimul alineat, care stabilește o sancțiune prevăzută de un text abrogat. Or, un text de lege care face trimitere la o normă ce nu mai este în vigoare este și el, evident, implicit, abrogat. Aceasta nu este însă o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii în timp, a cărei rezolvare revine instanței judecătorești sesizate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, ridicată de Societatea Comercială „Decoratex” — S.A. din Gheorgheni în Dosarul nr. 1.485/1998 al Judecătoriei Gheorgheni.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 iunie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,

Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 1 iulie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea concurenței nr. 21/1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea concurenței

nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Compania de Distribuție Național” — S.A. din Baia Mare în Dosarul nr. 3.623/1998 al Judecătoriei Baia Mare.

La apelul nominal, pentru Consiliul Concurenței se prezintă consilier juridic Cristina Butacu, care depune delegație la dosar. Lipsește Societatea Comercială „Compania de Distribuție Național” — S.A. din Baia Mare, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Consiliului Concurenței solicită respingerea excepției, deoarece apreciază că art. 41 din Legea nr. 21/1996 constituie instrumentul pe care legiuitorul l-a pus la dispoziție

Consiliului Concurenței în vederea îndeplinirii atribuțiilor stabilite la art. 27 din aceeași lege. De asemenea, consideră că prin dispozițiile art. 65 din legea sus-menționată este garantată confidențialitatea datelor și informațiilor solicitate. De altfel, dispoziții legale similare celor criticate, indispensabile îndeplinirii sarcinilor, există în acte normative ce reglementează atribuțiile altor organe administrative cu putere de control, cum sunt Curtea de Conturi și Garda financiară.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, apreciind că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 decembrie 1998, pronunțată în Dosarul nr. 3.623/1998, Judecătoria Baia Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea concurenței nr. 21/1996, ridicată de Societatea Comercială „Compania de Distribuție Națională” — S.A. din Baia Mare, cu ocazia judecării plângerii formulate împotriva procesului-verbal de contravenție din 15 aprilie 1998, încheiat de Consiliul Concurenței.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale criticate, datorită formulării generale „de natură să conducă la încălcarea unor garanții constituționale prin greșita interpretare de la o echipă de control la alta”, contravin prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (1) și (2) care statuează că economia României este o economie de piață, stabilind totodată în sarcina statului obligația de a asigura libertatea comerțului, și ale art. 135 alin. (1) și (6), potrivit cărora „Statul ocrotește proprietatea”, iar „Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă”.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că „dispozițiile art. 41 din Legea nr. 21/1996 nu contravin dispozițiilor constituționale și garanțiilor acordate de acestea, ci sunt instrumente acordate organelor de control pentru a-și îndeplini atribuțiile”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece „solicitarea informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de control, în condițiile legii, nu poate aduce atingere garanțiilor apărării proprietății prevăzute la art. 134 alin. (1) și (2) și la art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție...”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Textul de lege atacat are următorul cuprins:

Art. 41. — *„În îndeplinirea atribuțiilor conferite în baza prezentei legi, personalul Consiliului Concurenței, respectiv cel al Oficiului Concurenței, poate solicita agenților economici sau asociațiilor de agenți economici informațiile care-i sunt necesare, menționând baza legală și scopul solicitării, și poate stabili termene până la care aceste informații să-i fie furnizate, sub sancțiunea prevăzută de prezenta lege.”*

Autoarea excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale, întrucât, printr-o formulare generală, conduc la încălcarea garanțiilor stabilite prin art. 134 alin. (1) și (2) și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, prin interpretările greșite ale diferitelor echipe de control.

Textul legal criticat face parte dintr-un ansamblu de norme, instituite prin Legea nr. 21/1996, având drept scop, potrivit art. 1, „...protecția, menținerea și stimularea concurenței și a unui mediu concurențial normal”, și care se aplică, conform art. 2, „...actelor și faptelor care au sau pot avea ca efect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței”, elemente care conferă acestui act normativ valențele unei reglementări cu caracter fundamental pentru propășirea și dezvoltarea economiei de piață în România.

În vederea realizării acestor scopuri, potrivit acestei legi, se înființează Consiliul Concurenței, ale cărei atribuții sunt explicit definite prin lege, între care și cea cuprinsă la art. 41, criticat de autoarea excepției de neconstituționalitate. Or, fără a culege informațiile, datele și relațiile ce îi sunt necesare, acest organ nu își poate aduce la îndeplinire aceste atribuții. Mai mult, însuși conținutul art. 41 prevede că solicitările Consiliului Concurenței se pot face doar menționându-se baza legală și scopul solicitării, agenții economici fiind astfel apărați de orice abuz sau ingerință în activitatea lor, dreptul lor de proprietate nefiind cu nimic afectat.

Așadar, solicitarea unor informații esențiale pentru realizarea obiectivelor sale de către Consiliul Concurenței nu aduce atingere economiei de piață sau libertății comerțului, ci, asigurând protecția concurenței loiale și a proprietății private, nu se află sub nici o formă în contradicție cu dispozițiile constituționale, făcând parte din mecanismele necesare economiei de piață a țării noastre.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea concurenței nr. 21/1996, ridicată de Societatea Comercială „Compania de Distribuție Națională” — S.A. din Baia Mare în Dosarul nr. 3.623/1998 al Judecătoriai Baia Mare.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind abilitarea Ministerului Educației Naționale
de a negocia modificarea contractelor încheiate cu editurile câștigătoare ale licitației 007**

În temeiul art. 107 alin. (1) din Constituția României,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se abilitază Ministerul Educației Naționale să negocieze modificarea contractelor încheiate cu editurile câștigătoare ale licitației 007 pentru realizarea de manuale școlare alternative, în scopul ajustării cu indicele de 1,51, în conformitate cu calculația prezentată în anexa care face

parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Educației Naționale este autorizat să amendeze corespunzător toate contractele încheiate cu editurile câștigătoare ca urmare a licitației menționate la art. 1.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
Ministrul educației naționale,
Andrei Marga
p. Ministrul finanțelor,
Gheorghe Banu,
secretar de stat

EVOLUȚIA
prețurilor la producția de manuale școlare în perioada august 1998–iulie 1999

Elementele de cost	Ponderea în total preț (%)	Creștere în perioada menționată (%)	Influența creșterii costului (%)
1. Hârtie de interior	32	40	12,8
2. Carton copertă	5	75	3,75
3. Filme tipografice	2	75	1,5
4. Plăci tipografice	5	75	3,75
5. Manoperă tipografică	25	5	12,5
6. Beneficiu tipografic	6	Procent din total	
7. Drepturi de autor	9	Procent din total	
8. Culegere și paginare	1	70	0,7
9. Redactare și corectură	3	60	1,8
10. Grafică și desene	2	75	1,5
11. Regie și beneficiu editură	10	Procent din total	

Însumând influențele creșterilor se obține 38,3%, valoare care, raportată la procentul de 75% din cost pe care îl reprezintă, conduce la un coeficient de creștere de 51%.

Indicele cu care trebuie înmulțite prețurile oferite în august 1998 este de 1,51.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind transmiterea unor cantități de țiței
de la Societatea Națională a Petrolului „Petrom” — S.A.
Societății Comerciale „Petrotel Lukoil” — S.A.
și Societății Comerciale „Petromidia” — S.A.

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Pe data prezentei hotărâri cantitățile de țiței cu valorile aferente prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, aflate în patrimoniul Societății Naționale a Petrolului „Petrom” — S.A. și care se regăsesc în zestrea conductelor și depozitelor Societății Comerciale „Conpet” — S.A. și Societății Comerciale „Oil Terminal” — S.A., se transmit Societății Comerciale „Petrotel Lukoil” — S.A. și Societății Comerciale „Petromidia” — S.A. și se predau la aceeași valoare cu care au fost preluate în anul 1996 de către fosta Societate Comercială „Rafirom” — S.A.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
Ministrul industriei și comerțului
Radu Berceanu

Zestrea conductelor și rezervoarelor care se predă de către Societatea Națională a Petrolului „Petrom” — S.A. rafinăriilor Societății Comerciale „Petrotel Lukoil” — S.A. și Societății Comerciale „Petromidia” — S.A.

Societatea comercială beneficiară	Cantitatea (tone)	Valoarea (lei)
– Societatea Comercială „Petrotel Lukoil” — S.A.	60.556,730	121.019.669
– Societatea Comercială „Petromidia” — S.A.	53.749,829	142.143.140

Localizarea cantităților de țiței pe cele două societăți comerciale „Oil Terminal” — S.A. și „Conpet” — S.A. se va stabili în urma inventarierii ce se va efectua în termen de maximum 10 zile de la publicarea prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea nivelului dobânzilor
aferente împrumuturilor de stat interne contractate
de Ministerul Finanțelor în perioada
1 ianuarie — 30 iunie 1999

În temeiul prevederilor art. 4 din Legea datoriei publice nr. 81/1999,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Se aprobă nivelul dobânzilor aferente împrumuturilor de stat interne contractate de Ministerul Finanțelor în perioada 1 ianuarie — 30 iunie 1999, conform anexei*).

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
 p. Ministrul finanțelor
Gheorghe Banu,
 secretar de stat

București, 27 iulie 1999.
 Nr. 596.

*) Anexa se difuzează organismelor interesate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
 cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București.
 Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
 Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
 Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
 E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro